

Arrest

nr. 182 048 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 mei 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. COPPENS en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij diende op 2 maart 2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd op 9 mei 2016 onontvankelijk verklaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide werden aan verzoekende partij betekend op 23 mei 2016. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.03.2016 werd ingediend door :

*A. A., M. (...)(R.R.: (...))
nationaliteit: Tanzania (Verenigde Rep.)
geboren te Pemba op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 09.10.2009 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 19.05.2011 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 15.06.2011 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Ook deze asielprocedure werd afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dit op 28.02.2012. Tenslotte vroeg betrokkene op 24.04.2012 een derde maal asiel aan. Op 31.08.2012 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming waardoor zijn derde asielprocedure werd afgesloten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 12.09.2012 en aan betrokkene betekend op 18.09.2012, en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de asielprocedures – namelijk iets minder dan 1 jaar en 8 maanden voor de eerste asielprocedure, iets minder dan 10 maanden voor de tweede en iets meer dan 4 maanden voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij omwille van politiek geïnspireerde vervolging, die zelfs geleid zou hebben tot een arrestatie van een tweetal weken in september 2009, zijn land diende te ontvluchten en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst gelijk staat aan zichzelf blootstellen aan vervolging en vrees voor zijn leven. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder verklaart betrokkene dat hij elke voeling met zijn land van herkomst verloren heeft. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, uit zijn asielaanvragen blijkt dat betrokkene nog steeds familieleden in Tanzania heeft, meer bepaald zijn ouders, (half)broers en zussen. Betrokkene toont niet aan dat hij niet voor korte tijd bij zijn familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Ook beweert betrokkene dat het centrum van zijn belangen, vrienden en kennissen die in de barre realiteit van de illegaliteit wel degelijk betrokkenes familie vormen in de zin van art. 8 EVRM, zich in ons land bevindt. Ter staving hiervan legt betrokkene zes getuigenverklaringen voor. Hieruit blijkt niet dat hij in België een bepaald sociaal en economisch welzijn opgebouwd zou hebben. We stellen dus vast dat betrokkene er niet in slaag om in huidige aanvraag elementen voor te leggen die kunnen aantonen dat het centrum van zijn belangen in België opweegt tegen de banden in zijn land van herkomst, waar betrokkene geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft. We stellen verder vast dat

betrokkene meer dan 23 jaar in zijn land van herkomst heeft verbleven. Zijn verblijf in België en zijn hier opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken met zijn banden in het land van herkomst. Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat het inroepen van art. 8 van het EVRM hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen immers niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft meer dan 6 jaar in België, heeft Nederlandse lessen gevolgd, volgde een cursus maatschappelijke oriëntatie en een beroepsopleiding-loopbaanoriëntatie voor anderstaligen, behaalde een attest van inburgering en legt getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.“

Tweede bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer,

Naam, voornaam: A. A., M. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Pemba
nationaliteit: Tanzania (Verenigde Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.03.2015, hem betekend op dezelfde dag.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“Schending van art. 8 EVRM. Art. 8 EVRM stelt: (...). Verzoeker wenst te verwijzen naar de evolutieve interpretatie van art. 8 EVRM. “Art. 8 EVRM stelt een plicht in voor de overheid om zich van inmengingen in het gezinsleven te onthouden. ... Het grondrecht op bescherming van het gezinsleven heeft in de eerste plaats een faciliterende functie ten opzichte van relaties die als bijzonder beschermwaardig worden aangevoeld.... Vertalen we de algemene voorwaarden uit paragraaf 2 van artikel 8 EVRM, naar dit concrete grondrecht, dan kan onder meer afgeleid worden dat de regels die de relaties beperken duidelijk moeten zijn (legaliteit), tot bescherming van legitieme belangen moeten strekken en dus niet gebaseerd zijn op willekeur (legitimiteit) en tenslotte noodzakelijk moeten zijn in een democratische

samenleving (noodzakelijkheid)." In de rechtspraak van het EHRM is te vinden dat gezinsleven een autonoom begrip is. Zo is in de analyse hoegenaamd niet louter de bloed- of aanverwantschap van tel, doch vooral hoe hecht de familiebanden zijn die door rechtzoekenden worden opgeworpen. Het concept gezinsleven wordt bovendien evolutief geïnterpreteerd, waardoor het EHRM soms tot een ruime invulling van verdragsrechten komt en vooral kijkt naar hoe het begrip gezinsleven in de maatschappij feitelijk voorkomt. Verzoeker kan niet anders dan verwijzen het traject dat hij enerzijds in België reeds heeft afgelegd alsook naar zijn vrienden die in de bizarre realiteit van de langdurige illegaliteit waarin verzoeker zich bevindt wel degelijk zijn 'familie'. Verzoeker verwijst hiervoor naar de in aanvraag art. 9bis toegevoegde stukken. De bestreden beslissing miskent aldus de draagwijdte van art. 8 EVRM. Schending van art. 13 EVRM en het proportionaliteitsbeginsel juncto het hierboven geciteerde art. 8 EVRM."

Verzoeker voert een tweede middel aan:

Art. 13 EVRM stelt: (...). Het valt buiten alle redelijkheid die men van een overheid kan verwachten om van verzoeker te eisen dat hij in afwachting van een uitspraak ten gronde zich naar zijn land van herkomst zou begeven. Verzoeker geeft immers net aan dat hij dit niet op veilige wijze kan doen. Verzoeker kan op heden nog steeds geen bijkomende voldoende precieze schriftelijke indicaties geven van de risico's die een tijdelijke terugkeer voor hem zouden veroorzaken, doch behoudt zich in elk geval het recht voor om in de loop van huidige procedure nog bijkomende pertinent stukken over te maken."

2.2. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog dat het onmogelijk is om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar zijn aanvraag in te dienen. In de bestreden beslissing wordt aangaande artikel 8 EVRM als volgt gemotiveerd: "Verder verklaart betrokkene dat hij elke voeling met zijn land van herkomst verloren heeft. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, uit zijn asielaanvragen blijkt dat betrokkene nog steeds familieleden in Tanzania heeft, meer bepaald zijn ouders, (half)broers en zussen. Betrokkene toont niet aan dat hij niet voor korte tijd bij zijn familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Ook beweert betrokkene dat het centrum van zijn belangen, vrienden en kennissen die in de barre realiteit van de illegaliteit wel degelijk betrokkenes familie vormen in de zin van art. 8 EVRM, zich in ons land bevindt. Ter staving hiervan legt betrokkene zes getuigenverklaringen voor. Hieruit blijkt niet dat hij in België een bepaald sociaal en economisch welzijn opgebouwd zou hebben. We stellen dus vast dat betrokkene er niet in slaag om in huidige aanvraag elementen voor te leggen die kunnen aantonen dat het centrum van zijn belangen in België opweegt tegen de banden in zijn land van herkomst, waar betrokkene geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft. We stellen verder vast dat betrokkene meer dan 23 jaar in zijn land van herkomst heeft verbleven. Zijn verblijf in België en zijn hier opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken met zijn banden in het land van herkomst. Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat het invoeren van art. 8 van het EVRM hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen immers niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004)."

Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker het motief dat hij geen gezinsleven heeft in België niet betwist. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt, het heeft enkel tot gevolg dat verzoekende partij het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds die erin bestaan om in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

De Raad stelt vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 13 EVRM. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750, Arr. RvS 1992, z.p.).

Artikel 13 EVRM heeft geen rechtstreekse werking en kan bovendien alleen maar geschonden worden indien de schending van een ander artikel van hetzelfde verdrag aangetoond wordt. Verzoeker toont niet aan dat een ander artikel uit hetzelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 13 EVRM.

Verzoekende partij beperkt zich tot het uiten van een theoretisch betoog, dat elke grondslag mist en geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing. Op geen enkele manier maakt verzoekende partij een schending van 8 en 13 EVRM aannemelijk.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC